

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Kot
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka (spr.) SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 r.

sprawy **K. S. (1)**

oskarżonego z art. 62 § 2 kks i art. 76 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu według Dz.U.Nr 83, poz. 930 z 1999r., z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk, 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 276 kk , art. 299 § ii art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

T. L. (1)

oskarżonego z art. 62 § 2 kks i art. 76 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 7 § 1 kks w brzmieniu według Dz.U.Nr 83, poz. 930 z 1999r., z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk, 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 276 kk;

A. G. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk , art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk , art. 18§ 2 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i w zw. z art. 12 kk, art. 18 § 3kk w zw. z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 kk i w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk, art. 276 kk;

B. K. (1)

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 273 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks, art. 299 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk;

M. M. (1)

oskarżonego z art. 299 § 1 kk, art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

P. R. (1)

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk;

M. L. (1)

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk;

A. R.

oskarżonej z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 16 czerwca 2014 r. sygn. akt III K 89/11

I. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt 28 części rozstrzygającej wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umarza postępowanie o czyn z art. 61 § 1 kks, stwierdzając, że orzeczenie o karze łącznej grzywny wobec B. K. (1) zawarte w pkt 30 części rozstrzygającej utraciło moc, a kosztami procesu z tą częścią sprawy związanymi obciąża Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę orzeczenia wobec oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) środka karnego przepadku korzyści majątkowej w pkt 42 i 43 części rozstrzygającej, przyjmuje zamiast art. 45 § 2 kk art. 33 § 1 kks w brzmieniu nadanym w pierwotnym tekście tej ustawy, tj. Dz. U. z 1999 roku, Nr 83, poz. 930;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. (1) 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego B. K. (1) oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem poniesionych wydatków za postępowanie apelacyjne od B. K. (1) 592, 08zł a od pozostałych siedmiu oskarżonych po 2,10zł i wymierza tytułem opłat:

- B. K. (1) 4300 zł za obie instancje;

- A. G. (1) 1300 zł;

- M. L. (1) 2300 zł;

- T. L. (1) 8300 zł;

- M. M. (1) 120 zł;

- A. R. 1300 zł;

- **P. R. (1) 4300 zł;**

- **K. S. (1) 8300 zł**

tytułem opłat za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r., III K 89/11

1) w miejsce czynów, opisanych w pkt. I i II części wstępnej wyroku, uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych tego, że w okresie od 23 maja 2001 r. do stycznia 2003 r. w O., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu wraz z K. P. (1), w ramach podziału ról, wystawili 34 faktury VAT stwierdzające rzekomą sprzedaż przez firmę (...) K. P. (1) 87.316 kart telefonicznych systemu (...), S. i P. obywatelowi Ukrainy V. H. na ogólną wartość netto w wysokości 4.645.628,08 zł i tak:

- w fakturze nr (...) z dnia 28.06.2001 r. sprzedaży 420 kart systemu (...) za kwotę 29.596,38 zł
- w fakturze nr (...) z dnia 09.08.2001 r. sprzedaży 750 kart systemu (...), (...) za kwotę 59.900,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 29.08.2001 r. sprzedaży 867 kart systemu (...), (...) za kwotę 73.604,30 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 26.09.2001 r. sprzedaży 1900 kart systemu (...), (...) za kwotę 83.930,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 22.10.2001 r. sprzedaży 1080 kart systemu (...), (...) za kwotę 39.702,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 14.11.2001 r. sprzedaży 1570 kart systemu (...), (...) za kwotę 121.698,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 04.12.2001 r. sprzedaży 1475 kart systemu (...), (...) za kwotę 62.212,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 11.12.2001 r. sprzedaży 1690 kart systemu (...), (...) za kwotę 69.219,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 18.12.2001 r. sprzedaży 2030 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 80.401,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 08.01.2002 r. sprzedaży 2160 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 96.856,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 24.01.2002 r. sprzedaży 2500 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 133.300,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 08.02.2002 r. sprzedaży 2000 kart systemu (...), (...) za kwotę 106.750,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 26.02.2002 r. sprzedaży 2440 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 120.916,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 11.03.2002 r. sprzedaży 2700 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 133.700,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 21.03.2002 r. sprzedaży 2900 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 150.080,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 08.04.2002 r. sprzedaży 3200 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 161.120,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 21.04.2002 r. sprzedaży 3000 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 157.314,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 13.05.2002 r. sprzedaży 3000 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 167.394,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 27.05.2002 r. sprzedaży 2955 kart systemu (...), (...) za kwotę 142.400,70 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 10.06.2002 r. sprzedaży 2050 kart systemu (...), (...) za kwotę 126.395,00 zł,

- w fakturze nr (...) z dnia 25.06.2002 sprzedaży 2990 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 145.400,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 08.07.2002 r. sprzedaży 3200 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 163.235,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 22.07.2002 r. sprzedaży 3130 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 182.092,20 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 05.08.2002 r. sprzedaży 3349 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 171.348,50 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 19.08.2002 r. sprzedaży 3350 kart systemu (...), (...) za kwotę 190.091,50 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 02.09.2002 r. sprzedaży 3500 kart systemu (...), (...) za kwotę 194.055,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 16.09.2002 r. sprzedaży 3150 kart systemu (...), (...) za kwotę 180.960,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 30.09.2002 r. sprzedaży 3400 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 179.292,50 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 14.10.2002 r. sprzedaży 3300 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 184.425,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 28.10.2002 r. sprzedaży 3600 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 189.022,50 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 12.11.2002 r. sprzedaży 3770 kart systemu (...), (...), (...) za kwotę 173.609,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 25.11.2002 r. sprzedaży 3400 kart systemu (...), (...), za kwotę 188.235,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 09.12.2002 r. sprzedaży 3250 kart systemu (...) za kwotę 194.235,00 zł,
- w fakturze nr (...) z dnia 27.12.2002 r. sprzedaży 2340 kart systemu (...) za kwotę 193.138,00 zł,

a następnie po wyeksportowaniu w/w kart do austriackiej firmy spedycyjnej (...) w W., wspólnie i w porozumieniu odbierali je w tejże firmie, po czym ponownie wwozili na polski obszar i zbywali różnym osobom, mając świadomość wprowadzenia w błąd (...) Urzędu Skarbowego w O. przez K. P. (1), co do podstawy faktycznej zwrotu podatku VAT od eksportu towarów, w wyniku czego wyłudzili w ten sposób przelaną na rachunek bankowy firmy (...) łącznie kwotę 762.921 zł, stanowiącą nienależny tej firmie zwrot podatku VAT z tytułu eksportu towarów, a nadto usiłowali wyłudzić zwrot tego podatku w kwocie 243.666 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na wstrzymanie jej wypłaty przez (...) Urząd Skarbowy, przy czym z przestępstw tych uczynili sobie stałe źródło dochodu, czym działali na szkodę Skarbu Państwa,

tj. o przestępstwo z art. 62 § 2 kks i art. 76 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 kks i w zw. z art. 7 § 1 kks, w brzmieniu według Dz. U. Nr 83, poz. 930 z 1999r. i za to, na podstawie art. 76 § 1 kks, w zw. z art. 7 § 2 kks i art. 38 § 2 pkt.1 kks w brzmieniu według Dz. U. Nr 83, poz. 930 z 1999r. wymierzył im kary: po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i po 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 200 (dwieście) zł każdemu z nich;

2) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie III części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, a słowo „udaremniał” zastąpił słowem „udaremnili” i przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie IV części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” a słowa „pomógł”, „zwracał” i „udaremniał” zastąpił słowami „pomogli”, „zwracali” i „udaremnili” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw.

z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 kk przy zast. art. 64 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

4) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie V części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, to jest przestępstwa z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

5) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie VI części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” a słowo „działał”, „zwracał”, „udaremnił” zastąpił słowami „działali”, „zwracali” i „udaremnił” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

6) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie VII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” a słowo „udzielili” zastąpił słowem „udzielili” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

7) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuczonego im w punkcie VIII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia

wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

8) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuconego im w punkcie IX części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” to jest przestępstwa z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

9) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia zarzuconego im w punkcie X części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych, a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

10) uznał oskarżonych K. S. (1) i T. L. (1) za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w punkcie XI części wstępnej wyroku z tym, iż wyeliminował z jego opisu określenie „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i określając czas jego trwania do dnia 29.04.2005r. przyjmując, że stanowi przestępstwo z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności a oskarżonemu T. L. (1) na podstawie art. 276 k.k. wymierzył karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

11) w miejsce czynów, opisanych w pkt. XII i XIII części wstępnej wyroku uznał oskarżonego K. S. (1) za winnego tego, że:

- w dniu 26 marca 2002r., w O., działając w zamiarze ukrycia pochodzenia posiadanych środków pieniężnych nakłonił M. M. (1) do zawarcia umowy pożyczki stwierdzającej nieprawdę, iż pożyczył od niego pieniądze w kwocie 50.000 zł, gdy w rzeczywistości środki te uzyskał z przestępstw polegających na wyłudzeniu nienależnego zwrotu podatku VAT od fikcyjnego eksportu kart telefonicznych do Austrii oraz wystawianiu na rzecz różnych podmiotów gospodarczych poświadczających nieprawdę faktur VAT sprzedaży towarów i usług, a następnie umowę tę zgłosił w (...) Urzędzie Skarbowym w O., utrudniając w ten sposób ustalenie przestępnego pochodzenia tych środków;

- w dniu 29 marca 2002r., w O., działając w zamiarze ukrycia pochodzenia posiadanych środków pieniężnych nakłonił B. K. (1) do zawarcia umowy pożyczki stwierdzającej nieprawdę, iż pożyczył od niego pieniądze w kwocie 50.000 zł, gdy w rzeczywistości środki te uzyskał z przestępstw polegających na wyłudzeniu nienależnego zwrotu podatku VAT od fikcyjnego eksportu kart telefonicznych do Austrii oraz wystawianiu na rzecz różnych podmiotów gospodarczych poświadczających nieprawdę faktur VAT sprzedaży towarów i usług, a następnie umowę tę zgłosił w (...) Urzędzie Skarbowym w O., utrudniając w ten sposób ustalenie przestępnego pochodzenia tych środków,

tj. ciągu przestępstw z art. 299 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

12) na podstawie art. 85 k.k., art. 91 § 2 k.k. i art. 39 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w wyroku w punktach 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11 i kary grzywny orzeczone w wyroku w punktach 1,3,4,5,6,7,8,9 i wymierzył

oskarżonemu K. S. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując, iż 1 (jedna) stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 (dwieście) złotych;

13) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w wyroku w punktach 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10 i kary grzywny orzeczone w wyroku w punktach 1,4,5,6,7,8,9,10 i wymierzył oskarżonemu T. L. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując, iż 1 (jedna) stawka dzienna jest równoważna kwocie 200 (dwieście) złotych;

14) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku z tym iż przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k przy zast. art.11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

15) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XV części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

16) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XVI części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

17) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XVII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” to jest przestępstwa z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

18) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XVIII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

19) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XIX części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

20) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XX części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i przy zast. art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

21) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXI części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” to jest przestępstwa z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

22) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych,

23) uznał oskarżonego A. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXIII części wstępnej wyroku czynu, z tym iż wyeliminował z niego zapis „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, a zapis „wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1) i K. S. (1)” zastąpił zapisem „na polecenie T. L. (1) i K. S. (1)” oraz określając czas jego trwania do dnia 29.04.2005r. przyjął, iż stanowi przestępstwo z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

24) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 14,15,16,17,18,19,20,21,22,23 wyroku i wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

25) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu A. G. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech);

26) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary grzywny orzeczone w punktach 16,17,18,19,20,21,22 wyroku i wymierzył oskarżonemu A. G. (1) karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, iż 1 (jedna) stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

27) uznał oskarżonego B. K. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXIV części wstępnej wyroku czynu, z tym iż zapis „przywłaszczyli” zastąpił zapisem „przywłaszczył” a zapis „wprowadzili” zastąpił zapisem „wprowadził” oraz, iż stanowi on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu B. K. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

28) uznał oskarżonego B. K. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXV części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż przyjął, że stanowi przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. wymierzył oskarżonemu B. K. (1) karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, że 1 stawka dzienna jest równoważna kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych;

29) uznał oskarżonego B. K. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXVI części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż przyjął, że stanowi przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na

podstawie art. 299 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu B. K. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

30) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 27 i 29 wyroku i wymierzył B. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 39 § 2 kks i art. 85 kk połączył kary grzywnien orzeczone w pkt 27 i 28 wyroku i wymierzył łączną karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 100 (sto) złotych;

31) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu B. K. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

32) uznał oskarżonego M. M. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXVII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż przyjął, że stanowi przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, i za to na podstawie art. 299 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu M. M. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

33) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu M. M. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

34) uznał oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku czynu, z tym, iż przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu P. R. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

35) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu P. R. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

36) uznał oskarżonego L. Ł. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXIX części wstępnej wyroku czynu, z tym iż przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu L. Ł. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 200 (dwieście) złotych;

37) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu L. Ł. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

38) uznał oskarżoną A. R. za winną popełnienia zarzuconego jej w punkcie XXX części wstępnej wyroku czynu, z tym iż przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej A. R. karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

39) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej A. R. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

40) uznał oskarżonego M. L. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XXXI części wstępnej wyroku czynu, z tym iż przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu M. L. (1) karę 1 (jednego)

roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;

41) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu M. L. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

42) na podstawie art. 45 § 2 k.k. w brzmieniu z 04 lutego 2001 roku orzekł wobec oskarżonego T. L. (1) środek karny przepadku kwoty 381.460,50 zł jako równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku;

43) na podstawie art. 45 § 2 k.k. w brzmieniu z 04 lutego 2001 roku orzekł wobec oskarżonego K. S. (1) środek karny przepadku kwoty 381.460,50 zł jako równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku;

44) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. S. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 listopada 2003 roku do dnia 02 maja 2005 roku oraz okresy odbytej już kary wymierzonej prawomocnie w sprawie III K 11/06 w zakresie w jakim została wprowadzona do wykonania;

45) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu T. L. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 listopada 2003 roku do dnia 05 maja 2005 roku oraz okresy odbytej już kary wymierzonej prawomocnie w sprawie III K 11/06 w zakresie w jakim została wprowadzona do wykonania;

46) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. G. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 stycznia 2004 roku do dnia 13 lipca 2004 roku;

47) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu B. K. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 30 wyroku łącznej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 marca 2004 roku do dnia 09 czerwca 2004 roku;

48) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. M. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 grudnia 2004 roku do dnia 28 lutego 2005 roku;

49) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. R. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2005 roku do dnia 06 kwietnia 2005 roku;

50) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu L. Ł. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23 marca 2005 roku;

51) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. L. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 02 lutego 2005 roku;

52) na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. P. (1) z Kancelarii Adwokackiej w O. kwotę 1623,60 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote 60/100) tytułem udzielonej oskarżonemu B. K. (1), a nieopłaconej obrony z urzędu, w tym podatek VAT;

53) na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- K. S. (1) kwotę 8.300 zł (osiem tysięcy trzysta złotych);

- T. L. (1) – kwotę 8.300 zł (osiem tysięcy trzysta złotych);

- A. G. (1) kwotę 1.300 zł (jeden tysiąc trzysta złotych);
- B. K. (1) kwotę 4.300 zł (cztery tysiące trzysta złotych);
- P. R. (1) kwotę 4.300 zł (cztery tysiące trzysta złotych);
- L. Ł. (1) kwotę 4.300 zł (cztery tysiące trzysta złotych);
- A. R. kwotę 1.300 zł (jeden tysiąc trzysta złotych);
- M. L. (1) 2.300 zł (dwa tysiące trzysta złotych);
- M. M. (1) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych),

kwestię wydatków Skarbu Państwa związanych z rozpoznawaną sprawą pozostawił do rozstrzygnięcia w odrębnym postanowieniu.

Wymieniony wyrok zaskarżyli w całości apelacją oskarżeni: K. S. (1), T. L. (1), M. L. (1), A. G. (1) i M. M. (1).

I. W stosunku do wszystkich oskarżonych ich obrońca z wyboru adw. S. W. zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, tj.:

- art. 442§2 KPK poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w pełnym zakresie i przeprowadzenie jedynie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań Z. C. i dokumentów, pomimo że podstawą uchylecia wyroku przez Sąd Najwyższy obu uprzednio wydanych wyroków była nienależyta obsada sędziego sądu meriti, tj. SSO R. M.,
- art. 410 KPK, poprzez pominięcie przy wyrokowaniu znajdującego się w aktach sprawy zaświadczenia Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w O. z 18.04.2012 r., z którego wynika, że zobowiązania K. P. (1) z tytułu podatku VAT za okres od czerwca 2001 r. do grudnia 2002 r. wygasły wskutek przedawnienia z dniem 25 czerwca 2011 r.,
- art. 210 KPK w zw. z art. 385§1 KPK, poprzez odczytanie w całości aktu oskarżenia ze wszystkimi zarzutami postawionymi oskarżonym, a niedokonanie rozstrzygnięć (tak w oryginale) w zaskarżonym wyroku tylko co do niektórych odczytanych zarzutów,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że jedyne wiarygodne dowody w sprawie są wyjaśnienia złożone przez oskarżonego B. K. na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego oraz zeznania K. P., mimo że nie składał on zeznań w powtórzonym procesie, a jego wyjaśnienia należy oceniać przez pryzmat zawartej z oskarżycielem publicznym ugody, skutkującej wydaniem wyroku na podstawie art. 343 KPK w zw. z art. 335 KPK.

II. Odnośnie do punktów 1, 42 i 43 wyroku:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, przejawiającą się w zastosowaniu w stosunku do wymienionych oskarżonych środka karnego w postaci przepadku kwot po 381.460, 50 zł, jako równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa na podstawie art. 45§2 KK, gdy oskarżeni K. S. i T. L. w punkcie I zaskarżonego wyroku zostali uznani winnymi przestępstwa skarbowego, a nie przestępstwa pospolitego z Kodeksu karnego,

2. bezwzględną przyczynę nieważności, poprzez nieuwzględnienie art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS w postaci przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego, z uwagi na jego wygaśnięcie przed wydaniem wyroku przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu,

3. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 399§1 KPK poprzez nieuprzedzenie stron postępowania o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i przypisanie oskarżonym występku skarbowego z art. 6§2 KKS.

III. Odnośnie do punktów 2 i 15 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że kwoty wpłacane przez A. S. (1) na konto spółki (...) z tytułu zapłaty za faktury (...), dokumentujące sprzedaż kart (...), zostały następnie wypłacone z konta spółki i przekazane w gotówce A. S. (1), gdy z wyjaśnień K. S. i T. L. oraz zeznań A. S. (1), złożonych w toku pierwszego rozpoznania sprawy na rozprawie w dniu 8 maja 2008 r. wynika, że A. S. (1) nigdy nie otrzymał ze sp. G. zwrotu żadnych pieniędzy.

IV. Odnośnie punktu 3 i 16 wyroku:

1. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z art. 284§2 KK, gdy ewentualnie można mówić, że zachowanie oskarżonych można było uznać za pomocnictwo do działania na szkodę spółek (...),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, dotyczący współpracy pomiędzy firmą oskarżonego K. S. (...) a spółkami należącymi i zarządzanymi przez oskarżonego B. K., polegający na przyjęciu, że osk. K. S. nie świadczył żadnych usług na rzecz firm (...).K. i tym samym dostarczał mu tzw. faktury kosztowe, a następnie zwracał mu większość pieniędzy z tych faktur, gdy tymczasem nawet odnośnie do tych okoliczności nie wyjaśnia osk. B. K., zaś w czasie konfrontacji pomiędzy obu oskarżonymi, B. K. potwierdził wersję K. S., że usługi świadczone przez sp. S. miały miejsce, a faktury wystawione przez K. S. dokumentowały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze pomiędzy obu spółkami,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że w części tego zarzutu, odnoszącej się do współpracy pomiędzy sp. S. a spółkami (...), oskarżony T. L. (1) miał cokolwiek wspólnego z działalnością oskarżonego K. S.,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca, gdyż przeczą temu zeznania P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 5 czerwca 2007 r., P. K. (2) – złożone na rozprawie w dniu 3 stycznia 2008 r. i L. J. – złożone na rozprawie w dniu 19 czerwca 2007 r. oraz A. S. złożone na rozprawie w dniu 8 maja 2007 r. i S. J. złożone na rozprawie w dniu 22 maja 2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym T. L., K. S., A. G. sprawstwa w zakresie tzw. mobili.

V. Odnośnie do punktów 4 i 17 wyroku:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzeczniczej, takie zachowanie należy kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wniosku o ściganie od współników spółki cywilnej PHU (...) i B. N.) i nieumorzenia postępowania o ten czyn,

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i nieumorzeniu postępowania o ten czyn,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca, gdyż przeczą temu zeznania P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 5 czerwca 2007 r., P. K. (2) – złożone na rozprawie w dniu 3 stycznia 2008 r. i L. J. – złożone na rozprawie w dniu 19 czerwca 2007 r. oraz A. S. złożone na rozprawie w dniu 8 maja 2007 r. i S. J. złożone na rozprawie w dniu 22 maja 2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym T. L., K. S., A. G. sprawstwa w zakresie tzw. mobili.

VI. Odnośnie do punktów 5 i 18 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu na podstawie wyroku skazującego współsprawcy A. N., wydanego w trybie art. 387 KPK, pomimo oświadczenia współsprawcy, że nie przyznaje się do stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu oraz, że reklamy miały miejsce i wszystko co związane z nimi za pośrednictwem sp. (...) i G. było zgodne z prawem i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. N. stwierdzały nieprawdę co do wartości tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu, że w zakresie reklamy sp. N. jakkolwiek udział miał oskarżony T. L.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za wiarygodne jedynie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego B. K. w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, gdy wyjaśnienia tego oskarżonego składane po opuszczeniu aresztu tymczasowego uległy diametralnej zmianie i nie obciążały żadnego z oskarżonych, zaś wyjaśnienia ówczesnie współoskarżonego A. N. z 17 listopada 2004 r. wskazują, że do przestępstwa nie doszło, a osk. A. N. nie robił żadnych interesów z osk. T. L..

VII. Odnośnie do punktów 6 i 19 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza:

- uznanie oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów na podstawie wyroku skazującego, co do współsprawcy (Z. C.) wydanego w trybie art. 387 KPK i jego zeznań, pomimo że zostało wykazane, że był on w konflikcie z P.R., a co ważniejsze, że nie zna T. L. i nie robił z nim żadnych interesów,
- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego okoliczności, że oskarżeni P. R. (1), A. G. (1) i K. P. (1) zostali uznani za winnych odnośnie do wystawionych faktur reklamowych na rzecz sp. (...) wyrokiem SR w Opolu z dnia 29.06.2010 r., VII Ks 5/08,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że pieniądze, które stanowiły zapłatę za wystawione przez sp. (...) i G. faktury reklamowe były następnie zwracane P. R. (1), gdy żaden z oskarżonych, którego dotyczy ten zarzut nie wyjaśniał, jakoby taka sytuacja kiedykolwiek miała miejsce i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. (...) stwierdzały nieprawdę z uwagi na wartość tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury wystawiane były przez sp. (...) i G. na rzecz innych podmiotów: (...), R., C. i nie budziły wątpliwości, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, że w zakresie reklamy sp. (...) jakkolwiek udział mieli oskarżeni L. i S.,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżeni L., S. i G. mieli jakkolwiek związek z tzw. telemarketingiem świadczonym przez sp. U. K. P. (1) i tym samym uznanie, że w tym zakresie oskarżeni ponoszą jakąkolwiek odpowiedzialność, albowiem działalność telemarketingowa od samego początku była prowadzona przez K. P.,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zeznania św. Z. C. są wiarygodne, gdy z protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 26 stycznia 2005 r. wynika, że nie znał on oskarżonych L., S. i G., a przyznał się jedynie do przywłaszczenia 7.500 zł, a nie 93.940 zł.

VIII. Odnośnie do punktów: 7, 20 i 40 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5§2, 7 i 410 KPK przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu, gdy dogłębna analiza materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonych, których dotyczy niniejszy zarzut jednoznacznie wskazuje, że K. S. nie miał nic wspólnego ze sp. B., zaś pozostali oskarżeni nie wyczerpali swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 284§2 KK,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżonemu M. L. (1) były zwracane w całości kwoty widniejące na fakturach wystawionych przez sp. (...) i G. i tym samym doszło do popełnienia przez tego oskarżonego występkę z art. 284§2 KK, kiedy zarówno z wyjaśnień tego oskarżonego oraz wyjaśnień T. L. wynika, że T. L. kilka razy przekazał M. L. (1) część swojej prowizji otrzymywanej od sp. (...) i G. za aktywizowanie sp. B.,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że pieniądze, które stanowiły zapłatę za wystawione przez sp. (...) i G. faktury reklamowe były następnie zwracane M. L. (1) (poza wyjątkami opisanymi wyżej), gdy żaden z oskarżonych, którego dotyczy ten zarzut nie wyjaśniał, że taka sytuacja miała miejsce, a jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. B. stwierdzały nieprawdę z uwagi na ich wartość, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności,

IX. Odnośnie do punktów 8 i 21 wyroku:

1. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzeczniczej, takie zachowanie należy kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, w szczególności od współników s.c. (...)) i nieumorzenie postępowania karnego o ten czyn,

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i nieumorzenie postępowania karnego o ten czyn,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca albowiem przeczą temu zeznania złożone przez świadków przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez SO w Opolu i tak: P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 3.01.2008 r., L. J. złożone na rozprawie w dniu 19.06.2007 r., A. S. złożone na rozprawie w dniu 8.05.2007 r., S. J. złożone na rozprawie w dniu 22.05.2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym L., S. i G. sprawstwa w zakresie tzw. mobilii.

X. Odnośnie do punktów 9 i 22 wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu na podstawie wyroku skazującego współsprawcę P. K., wydanego w trybie art. 387 KPK, pomimo oświadczenia współsprawcy, że nie przyznaje się do stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu oraz, że reklamy miały miejsce i wszystko co związane z nimi za pośrednictwem sp. (...) i G. było zgodne z prawem i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. (...) stwierdzały nieprawdę co do wartości tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu, że w zakresie reklamy sp. (...) jakkolwiek udział miał oskarżony T. L.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za wiarygodne jedynie wyjaśnień złożonych przez osk. B. K. w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, gdy wyjaśnienia tego oskarżonego składane po opuszczeniu aresztu tymczasowego uległy zmianie i nie obciążały żadnego z oskarżonych,

XI. Odnośnie do punktów 10 i 23 wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżeni S. i L. po dacie ich aresztowania, tj. 25.11.2003 r. mogli skutecznie nakłaniać i polecać osk. A. G. ukrycie dokumentacji sp. G., gdy faktem notoryjnym jest pozostawanie wszystkich oskarżonych w izolacji w różnych zakładach karnych do maja 2005 r. (S. i L.).

XII. Odnośnie do punktów 11 i 32 wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, że umowa pożyczki 50.000 zł. pomiędzy K. S. (1) a M. M. (1) była fikcyjna i sporządzona została wyłącznie w celu ukrycia pochodzenia środków pieniężnych uzyskiwanych z rzekomego popełniania przestępstw, gdy z wyjaśnień obu oskarżonych i pozostałego materiału dowodowego wynika, że pożyczka udzielona przez M. M. K. S. w dniu 26.03.2002 r. miała miejsce i nie była pozorna, o czym świadczą dowody zawnioskowane przez oskarżonego w dniu 28.06.2008 r. – i w tym zakresie naruszenie art. 7 KPK i dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie okoliczności, że pożyczka została zwrócona,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, że umowa pożyczki 50.000 zł pomiędzy K. S. a B. K. była fikcyjna i sporządzona została wyłącznie w celu ukrycia pochodzenia środków pieniężnych uzyskiwanych z rzekomego popełniania przestępstw, gdy z wyjaśnień obu oskarżonych i pozostałego materiału dowodowego wynika, że pożyczka udzielona przez B. K. K. S. w dniu 29.03.2002 r. miała miejsce i nie była pozorna, o czym świadczą dowody zawnioskowane przez oskarżonego w dniu 28.06.2008 r. – i w tym zakresie naruszenie art. 7 KPK i dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie okoliczności, że B. K. jako posiadacz akcji na okaziciela brał udział w Walnych Zebraniach Akcjonariuszy sp. (...),

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez nieuznanie i nieodniesienie się do tego, że K. S. otrzymał również pożyczki od innych osób, tj. R.K., B. S., M. K. i pominięcie w tym zakresie zeznań świadków R. K. (rozprawa z 10.12.2007 r.) i B. S. (rozprawa z 14.12.2007 r.), z których wynika, że udzielili oni pożyczek K. S. oraz, że osk. M. M. także udzielił K. S. takiej pożyczki,

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny dokumentów złożonych przez K. S., z których wynika, że w zamian za udzielenie przez B. K. pożyczki, ten drugi otrzymał równowartość w akcjach sp. (...) i na podstawie tych okoliczności brał udział w walnych Zebraniach Akcjonariuszy sp. (...), co nie byłoby możliwe, gdyby tych akcji nie posiadał.

XIII. Odnośnie do punktu XIV wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że osk. A. G. miał świadomość, że zaświadczenie o zatrudnieniu K. C. (1) zostanie użyte przez niego w celu wyłudzenia telefonu komórkowego marki S. (...) i usług telekomunikacyjnych.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z ostrożności procesowej o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynów przypisanych im w punktach 2 i 15; 3 i 16; 4 i 17; 5 i 18; 6 i 19; 7, 20 i 40; 8 i 21; 11 i 32 oraz 14; o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania o czyny z punktów 1, 42 i 43 oraz 10 i 23.

Wymieniony wyrok zaskarżył także obrońca P. R. (1) i A. R. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7, 410 i 424§1 pkt 1 KPK polegającą na

- a. braku w uzasadnieniu wyroku rozszerzonych rozważań dotyczących wiarygodności zeznań i wyjaśnień Z. C., pomimo że zostały one przyjęte jako zasadniczy materiał dowodowy w zakresie ustaleń winy oskarżonych, zwłaszcza w części dotyczącej rzekomego podziału korzyści z przestępstwa,
 - b. dowolnej ocenie materiału dowodowego, nieuwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, polegające na nieuprawnionym uznaniu za wiarygodny dowodu z zeznań i wyjaśnień Z. C. (2), pomimo ich niekonsekwencji i niespójności powodującej brak możliwości ustalenia zasad, okoliczności, miejsca i terminu przestępczego porozumienia oskarżonych,
 - c. wskazaniu jako dowodów potwierdzających winę oskarżonych wyjaśnień K. S. i K. P., pomimo że żaden z nich nie ujawnił okoliczności wskazujących na udział oskarżonych, w tym zwłaszcza A.R. w przestępczym porozumieniu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający nie nieuprawnionym i nie wynikającym z przeprowadzonych dowodów przyjęciu, że oskarżeni P. R. i A.R. dopuścili się zarzucanych im przestępstw, działając w porozumieniu z innymi osobami, pomimo braku w tej mierze dowodów.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od wszystkich stawianych im zarzutów.

Apelację od wyroku wywiódł także obrońca z urzędu oskarżonego B. K. (1) zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 KPK, poprzez pominięcie istotnych dla sprawy faktów oraz nieprawidłową ocenę dowodów, niespełniającą wymogu oparcia na zasadach prawidłowego rozumowania i wskazaniach doświadczenia życiowego, a w rezultacie błąd w ustaleniach faktycznych, prowadzący do ustalenia, że oskarżony przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pieniędzy oraz że z popełnienia tego czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu, ewentualnie
2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 284§2 KK poprzez jego zastosowanie, mimo że na podstawie ustalonych okoliczności nie sposób przyjąć, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona tego czynu zabronionego,
3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 56§1 KKS poprzez jego zastosowanie, mimo że na podstawie ustalonych okoliczności nie sposób przyjąć, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona tego czynu zabronionego,
4. obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 KPK poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia faktów, skutkujące błędnym przyjęciem, że zachowanie oskarżonego B. K. (1) stanowiło przestępstwo z art. 56§1 KKS.

W końcowym wniosku, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności zostaną rozpoznane zarzuty podniesione w apelacji wywiedzionej przez adw. S. W.. Porządkując zarzuty przedstawione w tej apelacji należy wyróżnić ich cztery grupy: 1. wspólne dla wszystkich oskarżonych, 2. obrazy przepisów postępowania, 3. błędu w ustaleniach faktycznych, 4. obrazy przepisów prawa materialnego. W pierwszej grupie przedstawiono następujące zarzuty:

1. obrazy przepisów postępowania, tj.:

- art. 442§2 KPK poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w pełnym zakresie i przeprowadzenie jedynie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań Z. C. i dokumentów, pomimo że podstawą uchylecia wyroku przez Sąd Najwyższy obu uprzednio wydanych wyroków była nienależyta obsada sędziego sądu meriti, tj. SSO R. M.,

- art. 410 KPK, poprzez pominięcie przy wyrokowaniu znajdującego się w aktach sprawy zaświadczenia Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w O. z 18.04.2012 r., z którego wynika, że zobowiązania K. P. (1) z tytułu podatku VAT za okres od czerwca 2001 r. do grudnia 2002 r. wygasły wskutek przedawnienia z dniem 25 czerwca 2011 r.,
- art. 210 KPK w zw. z art. 385§1 KPK, poprzez odczytanie w całości aktu oskarżenia ze wszystkimi zarzutami postawionymi oskarżonym, a niedokonanie rozstrzygnięć (tak w oryginale) w zaskarżonym wyroku tylko co do niektórych odczytanych zarzutów,

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że jedynymi wiarygodnymi dowodami w sprawie są wyjaśnienia złożone przez oskarżonego B. K. na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego oraz zeznania K. P., mimo że nie składał on zeznań w powtórzonym procesie, a jego wyjaśnienia należy oceniać przez pryzmat zawartej z oskarżycielem publicznym ugody, skutkującej wydaniem wyroku na podstawie art. 343 KPK w zw. z art. 335 KPK.

W grupie drugiej dotyczącej obrazu przepisów postępowania przedstawiono następujące zarzuty:

1. bezwzględną przyczynę nieważności, poprzez nieuwzględnienie art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS w postaci przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego, z uwagi na jego wygaśnięcie przed wydaniem wyroku przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (dotyczy punktów 1, 42 i 43 wyroku),
2. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 399§1 KPK poprzez nieuprzedzenie stron postępowania o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i przypisanie oskarżonym występku skarbowego z art. 6§2 KKS (dotyczy punktów 1, 42 i 43 wyroku),
3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wniosku o ściganie od współników spółki cywilnej PHU (...) i B. N.) i nieumorzenia postępowania o ten czyn (dotyczy punktów 4, 17 wyroku),
4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i nieumorzeniu postępowania o ten czyn (dotyczy punktów 4, 17 wyroku),
5. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu na podstawie wyroku skazującego współsprawcy A. N., wydanego w trybie art. 387 KPK, pomimo oświadczenia współsprawcy, że nie przyznaje się do stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu oraz, że reklamy miały miejsce i wszystko co związane z nimi za pośrednictwem sp. (...) i G. było zgodne z prawem i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. N. stwierdzały nieprawdę co do wartości tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu, że w zakresie reklamy sp. N. jakkolwiek udział miał oskarżony T. L. (dotyczy punktów 5, 18 wyroku),
6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza:
 - uznanie oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów na podstawie wyroku skazującego, co do współsprawcy (Z. C.) wydanego w trybie art. 387 KPK i jego zeznań, pomimo że zostało wykazane, że był on w konflikcie z P.R., a co ważniejsze, że nie zna T. L. i nie robił z nim żadnych interesów,

- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego okoliczności, że oskarżeni P. R. (1), A. G. (1) i K. P. (1) zostali uznani za winnych odnośnie do wystawionych faktur reklamowych na rzecz sp. (...) wyrokiem SR w Opolu z dnia 29.06.2010 r., VII Ks 5/08 (dotyczy punktów 6, 19 wyroku),

7. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5§2, 7 i 410 KPK przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu, gdy dogłębna analiza materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonych, których dotyczy niniejszy zarzut jednoznacznie wskazuje, że K. S. nie miał nic wspólnego ze sp. B., zaś pozostali oskarżeni nie wyczerpali swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 284§2 KK (dotyczy punktów 7, 20 i 40 wyroku),

8. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wymaganego wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, w szczególności od współników s.c. (...)) i nieumorzenie postępowania karnego o ten czyn (dotyczy punktów 8, 21 wyroku),

9. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu przepisów art. 414§1 zd. 1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i nieumorzenie postępowania karnego o ten czyn (dotyczy punktów 8, 21 wyroku),

10. obrazę przepisów postępowania, w szczególności art. 5§2, 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, a zwłaszcza uznanie ich za winnych zarzucanego im czynu na podstawie wyroku skazującego współsprawcy (P. K.), wydanego w trybie art. 387 KPK, pomimo oświadczenia współsprawcy, że nie przyznaje się do stawianego mu w akcie oskarżenia zarzutu oraz, że reklamy miały miejsce i wszystko co związane z nimi za pośrednictwem sp. (...) i G. było zgodne z prawem i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. (...) stwierdzały nieprawdę co do wartości tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu, że w zakresie reklamy sp. (...) jakkolwiek udział miał oskarżony T. L. (dotyczy punktów 9, 22 wyroku),

11. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 i 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny dokumentów złożonych przez K. S., z których wynika, że w zamian za udzielenie przez B. K. pożyczki, ten drugi otrzymał równowartość w akcjach sp. (...) i na podstawie tych okoliczności brał udział w Walnych Zebraniach Akcjonariuszy sp. (...), co nie byłoby możliwe, gdyby tych akcji nie posiadał (dotyczy punktów 11, 32 wyroku).

W grupie zarzutów dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych przedstawiono następujące zarzuty:

1. odnośnie do punktów 2 i 15 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że kwoty wpłacane przez A. S. (1) na konto spółki (...) z tytułu zapłaty za faktury (...), dokumentujące sprzedaż kart (...), zostały następnie wypłacone z konta spółki i przekazane w gotówce A. S. (1), gdy z wyjaśnień K. S. i T. L. oraz zeznań A. S. (1), złożonych w toku pierwszego rozpoznania sprawy na rozprawie w dniu 8 maja 2008 r. wynika, że A. S. (1) nigdy nie otrzymał ze sp. G. zwrotu żadnych pieniędzy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, dotyczący współpracy pomiędzy firmą oskarżonego K. S. (...) a spółkami należącymi i zarządzanymi przez oskarżonego B. K., polegający na przyjęciu, że osk. K. S. nie świadczył żadnych usług na rzecz firm (...).K. i tym samym dostarczał mu tzw. faktury kosztowe, a następnie zwracał mu większość pieniędzy z tych faktur, gdy tymczasem nawet odnośnie do tych okoliczności nie wyjaśnia osk. B. K., zaś w czasie konfrontacji pomiędzy obu oskarżonymi, B. K. potwierdził wersję K. S., że usługi świadczone przez sp. S. miały miejsce, a faktury wystawione przez K. S. dokumentowały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze pomiędzy obu spółkami (odnośnie do punktów 3 i 16 wyroku),

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że w części tego zarzutu, odnoszącej się do współpracy pomiędzy sp. S. a spółkami (...), oskarżony T. L. (1) miał cokolwiek wspólnego z działalnością oskarżonego K. S. (odnośnie do punktów 3 i 16 wyroku),
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca, gdyż przeczą temu zeznania P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 5 czerwca 2007 r., P. K. (2) – złożone na rozprawie w dniu 3 stycznia 2008 r. i L. J. – złożone na rozprawie w dniu 19 czerwca 2007 r. oraz A. S. złożone na rozprawie w dniu 8 maja 2007 r. i S. J. złożone na rozprawie w dniu 22 maja 2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym T. L., K. S., A. G. sprawstwa w zakresie tzw. mobilów (odnośnie do punktów 3 i 16 wyroku),
5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca, gdyż przeczą temu zeznania P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 5 czerwca 2007 r., P. K. (2) – złożone na rozprawie w dniu 3 stycznia 2008 r. i L. J. – złożone na rozprawie w dniu 19 czerwca 2007 r. oraz A. S. złożone na rozprawie w dniu 8 maja 2007 r. i S. J. złożone na rozprawie w dniu 22 maja 2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym T. L., K. S., A. G. sprawstwa w zakresie tzw. mobilów (odnośnie do punktów 4 i 17 wyroku),
6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za wiarygodne jedynie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego B. K. w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, gdy wyjaśnienia tego oskarżonego składane po opuszczeniu aresztu tymczasowego uległy diametralnej zmianie i nie obciążały żadnego z oskarżonych, zaś wyjaśnienia ówczesnie współoskarżonego A. N. z 17 listopada 2004 r. wskazują, że do przestępstwa nie doszło, a osk. A. N. nie robił żadnych interesów z osk. T. L. (odnośnie do punktów 5 i 18 wyroku),
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że pieniądze, które stanowiły zapłatę za wystawione przez sp. (...) i G. faktury reklamowe były następnie zwracane P. R. (1), gdy żaden z oskarżonych, którego dotyczy ten zarzut nie wyjaśniał, jakoby taka sytuacja kiedykolwiek miała miejsce i jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. (...) stwierdzały nieprawdę z uwagi na wartość tych faktur, gdy z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury wystawiane były przez sp. (...) i G. na rzecz innych podmiotów: (...), R., C. i nie budziły wątpliwości, co do ich wielkości i autentyczności, jak również brak jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, że w zakresie reklamy sp. (...) jakkolwiek udział mieli oskarżeni L. i S. (odnośnie do punktów 6 i 19 wyroku),
8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżeni L., S. i G. mieli jakkolwiek związek z tzw. telemarketingiem świadczonym przez sp. U. K. P. (1) i tym samym uznanie, że w tym zakresie oskarżeni ponoszą jakąkolwiek odpowiedzialność, albowiem działalność telemarketingowa od samego początku była prowadzona przez K. P. (odnośnie do punktów 6 i 19 wyroku),
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zeznania św. Z. C. są wiarygodne, gdy z protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 26 stycznia 2005 r. wynika, że nie znał on oskarżonych L., S. i G., a przyznał się jedynie do przywłaszczenia 7.500 zł, a nie 93.940 zł. (odnośnie do punktów 6 i 19 wyroku)
10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżonemu M. L. (1) były zwracane w całości kwoty widniejące na fakturach wystawionych przez sp. (...) i G. i tym samym doszło do popełnienia przez tego oskarżonego występku z art. 284§2 KK, kiedy zarówno z wyjaśnień tego oskarżonego oraz wyjaśnień T. L. wynika, że T. L. kilka razy przekazał M. L. (1) część swojej prowizji otrzymywanej od sp. (...) i G. za aktywowanie sp. B. (odnośnie do punktów 7, 20 i 40 wyroku),
11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że pieniądze, które stanowiły zapłatę za wystawione przez sp. (...) i G. faktury reklamowe były następnie zwracane M. L. (1) (poza wyjątkami opisanymi wyżej), gdy żaden z oskarżonych, którego dotyczy ten zarzut nie wyjaśniał, że taka sytuacja

miała miejsce, a jednocześnie brak w aktach sprawy jakiegokolwiek dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienione spółki na rzecz sp. B. stwierdzały nieprawdę z uwagi na ich wartość, gdy z materiały dowodowego jednoznacznie wynika, że analogiczne faktury były wystawiane na rzecz takich podmiotów jak: (...), R., C. nie budziły zastrzeżeń, co do ich wielkości i autentyczności (odnośnie do punktów 7, 20 i 40 wyroku),

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że reklama na tzw. mobilach nie miała miejsca albowiem przeczą temu zeznania złożone przez świadków przy pierwszym rozpoznaniu sprawy przez SO w Opolu i tak: P. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 3.01.2008 r., L. J. złożone na rozprawie w dniu 19.06.2007 r., A. S. złożone na rozprawie w dniu 8.05.2007 r., S. J. złożone na rozprawie w dniu 22.05.2007 r. i tym samym przypisanie oskarżonym L., S. i G. sprawstwa w zakresie tzw. mobil (odnośnie do punktów 8 i 21 wyroku),

13. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za wiarygodne jedynie wyjaśnień złożonych przez osk. B. K. w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, gdy wyjaśnienia tego oskarżonego składane po opuszczeniu aresztu tymczasowego uległy zmianie i nie obciążały żadnego z oskarżonych (odnośnie do punktów 9 i 22 wyroku),

14. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżeni S. i L. po dacie ich aresztowania, tj. 25.11.2003 r. mogli skutecznie nakłaniać i polecać osk. A. G. ukrycie dokumentacji sp. G., gdy faktem notoryjnym jest pozostawanie wszystkich oskarżonych w izolacji w różnych zakładach karnych do maja 2005 r. (S. i L.) (odnośnie do punktów 10 i 23 wyroku),

15. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, że umowa pożyczki 50.000 zł. pomiędzy K. S. (1) a M. M. (1) była fikcyjna i sporządzona została wyłącznie w celu ukrycia pochodzenia środków pieniężnych uzyskiwanych z rzekomego popełniania przestępstw, gdy z wyjaśnień obu oskarżonych i pozostałego materiału dowodowego wynika, że pożyczka udzielona przez M. M. K. S. w dniu 26.03.2002 r. miała miejsce i nie była pozorna, o czym świadczą dowody zawnioskowane przez oskarżonego w dniu 28.06.2008 r. – i w tym zakresie naruszenie art. 7 KPK i dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie okoliczności, że pożyczka została zwrócona (odnośnie do punktów 11 i 32 wyroku),

16. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie, że umowa pożyczki 50.000 zł pomiędzy K. S. a B. K. była fikcyjna i sporządzona została wyłącznie w celu ukrycia pochodzenia środków pieniężnych uzyskiwanych z rzekomego popełniania przestępstw, gdy z wyjaśnień obu oskarżonych i pozostałego materiału dowodowego wynika, że pożyczka udzielona przez B. K. K. S. w dniu 29.03.2002 r. miała miejsce i nie była pozorna, o czym świadczą dowody zawnioskowane przez oskarżonego w dniu 28.06.2008 r. – i w tym zakresie naruszenie art. 7 KPK i dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie okoliczności, że B. K. jako posiadacz akcji na okaziciela brał udział w Walnych Zebraniach Akcjonariuszy sp. (...) (odnośnie do punktów 11 i 32 wyroku),

17. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez nieuznanie i nieodniesienie się do tego, że K. S. otrzymał również pożyczki od innych osób, tj. R.K., B. S., M. K. i pominięcie w tym zakresie zeznań świadków R. K. (rozprawa z 10.12.2007 r.) i B. S. (rozprawa z 14.12.2007 r.), z których wynika, że udzielili oni pożyczek K. S. oraz, że osk. M. M. także udzielił K. S. takiej pożyczki (odnośnie do punktów 11 i 32 wyroku),

18. odnośnie do punktu XIV wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że osk. A. G. miał świadomość, że zaświadczenie o zatrudnieniu K. C. (1) zostanie użyte przez niego w celu wyłudzenia telefonu komórkowego marki S. (...) i usług telekomunikacyjnych.

W grupie dotyczącej obrazu przepisów prawa materialnego przedstawiono następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, przejawiającą się w zastosowaniu w stosunku do wymienionych oskarżonych środka karnego w postaci przepadku kwot po 381.460, 50 zł, jako równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa

na podstawie art. 45§2 KK, gdy oskarżeni K. S. i T. L. w punkcie I zaskarżonego wyroku zostali uznani winnymi przestępstwa skarbowego, a nie przestępstwa pospolitego z Kodeksu karnego (odnośnie do punktów 1, 42 i 43 wyroku),

2. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z art. 284§2 KK, gdy ewentualnie można mówić, że zachowanie oskarżonych można było uznać za pomocnictwo do działania na szkodę spółek (...) (odnośnie do punktów 3 i 16 wyroku),

3. obrazę przepisów prawa materialnego, przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzecniczej, takie zachowanie należy kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS (odnośnie do punktów 4 i 17 wyroku),

4. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzecniczej, takie zachowanie należy kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS (odnośnie do punktów 8 i 21 wyroku).

W takiej też kolejności zarzuty apelacji zostaną rozpoznane.

Odnośnie do zarzutów z pierwszej grupy, tj. obrazy art. 442§2 KPK w apelacji stwierdza się, że sąd pierwszej instancji „rozpoznając sprawę ponownie powinien był przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, tj. oprócz odebrania wyjaśnień od oskarżonych, przesłuchać wszystkich świadków, w tym ówczesnych współoskarżonych i ujawnić treść wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a także dopuścić i przeprowadzić dowody wskazywane przez obronę w pismach procesowych zawierających takie wnioski”. Według apelacji, takie stanowisko wynika z art. 404§2 KPK, który wymaga prowadzenia sprawy od początku, jeżeli skład sądu uległ zmianie. Jeżeli więc sąd a quo ponownie rozpoznając sprawę nie przeprowadził postępowania dowodowego w całości, „doszło do obrazy przepisu art. 410 KPK”.

Oceniając wymieniony zarzut stwierdzić należy, że wynika on z nierozumienia powołanych przepisów postępowania. Przede wszystkim, z art. 404§2 KPK żadną miarą nie wynika, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd pierwszej instancji ma obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Z wymienionego przepisu wynika zaś, że rozprawę odroczonej, a zatem i postępowanie dowodowe prowadzi się w nowym terminie od początku. Rzecz w tym, że wymieniony przepis dotyczy zupełnie innych kwestii niż art. 442§2 KPK. Jeżeli pierwszy z nich reguluje następstwa (skutki) odroczenia rozprawy, to drugi możliwość ograniczenia bezpośredniego przeprowadzania dowodów przez sąd pierwszej instancji, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. Z tych powodów nie można mówić o obrazie przez sąd a quo przepisu art. 404§2 KPK. Zaniechanie przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego nie stanowiło też obrazy przepisu art. 410 KPK, stosownie do którego, podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia zaś wątpliwości, że ustalenia faktyczne zostały dokonane przez sąd pierwszej instancji wyłącznie na podstawie dowodów ujawnionych na rozprawie głównej. Zresztą w żadnej z apelacji nie stawia się zarzutu, że fakty relewantne dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego procesu zostały ustalone na podstawie dowodów, które nie zostały ujawnione na rozprawie głównej. Wobec tego, tak sformułowany zarzut uznać należy za oczywiście bezzasadny.

Kwestią jest natomiast, czy sąd a quo przeprowadzając dowody w sposób pośredni w zakresie, w jakim to uczynił, nie naruszył przepisu art. 442§2 KPK. Wymieniona kwestia ma niezwykle istotne znaczenie, gdyż w razie uchybienia wymogom przewidzianym w cytowanym przepisie zaskarżony wyrok nie mógłby się ostać, z uwagi na naruszenie standardu rzetelnego postępowania karnego. Stwierdzić więc należy, że przepis art. 442§2 KPK odnosi się do postępowania ponownego prowadzonego po uchyleniu wyroku. Przepis ten dopuszcza odstępstwo od zasady bezpośredniości w aspekcie bezpośredniego przeprowadzania dowodów, przez stworzenie możliwości zaniechania ponownego bezpośredniego przeprowadzania dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie orzeczenia. Jeżeli więc sąd odwoławczy uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, to sąd pierwszej instancji powinien jeszcze raz przystąpić do jej rozpoznania. Natomiast, gdy sąd odwoławczy uchylił

zaskarżone orzeczenie tylko w części i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, to tylko co do tej uchylonej części sąd pierwszej instancji rozpoznaje sprawę (§1 zdanie pierwsze art. 442). W obu wypadkach, sąd orzekający w pierwszej instancji, przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, może poprzestać na ich ujawnieniu. Sąd pierwszej instancji może zatem samodzielnie, bez pytania stron o zgodę, decydować w tej kwestii. Sąd pierwszej instancji winien mieć jednak na uwadze treść uzasadnienia orzeczenia uchylającego wyrok i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, w którym wskazano uchybienia, które miały wpływ na uchylenie wyroku. Wynika stąd a contrario, że sąd a quo zważyć musi na te dowody, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, gdyż tylko w takim zakresie aktualizuje się przepis art. 442§2 (zob. uchw. SN z dnia 18.09.2001 r., I KZP 19/01, OSNKW 2001, nr 11-12, poz. 93, s. 61). W orzecznictwie sądowym wskazuje się w związku z tym, że gdy dowody z zeznań świadków zostały w poprzednim postępowaniu przeprowadzone prawidłowo, a sąd uchylający wyrok nie wskazał, że muszą one być powtórzone przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, to autonomiczną decyzją sądu pierwszej instancji jest ocena, czy będzie możliwe poprzestanie na ich ujawnieniu w trybie art. 442§2 KPK (zob. post. SA w Białymstoku z dnia 26.11.2009 r., II AKo 99/09, LEX nr 551811). Wskazuje się również, że jeżeli sąd odwoławczy skorzystał z art. 436 KPK i ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego tylko do niektórych podnoszonych uchybień, gdyż pozwalały one na wydanie rozstrzygnięcia, a rozpatrywanie pozostałych było w ich kontekście bezprzedmiotowe lub przedwczesne, to nie musi on w uzasadnieniu orzeczenia uchylającego wypowiadać się odnośnie do dowodów, z którymi owe uchybienia się wiązały. Nie będzie zatem wówczas wskazań tego sądu odnośnie do wartościowania sposobu przeprowadzania dowodów w kontekście uchybień, co do których sąd ten nie zajął stanowiska. W takim wypadku sąd pierwszej instancji nie może więc co do tych dowodów samodzielnie „zdecydować przy milczeniu sądu odwoławczego w tym względzie”, ale obowiązany jest uwzględnić stanowisko sądu odwoławczego, w szczególności zaś „powód, dla którego sąd odwoławczy w odniesieniu do niektórych dowodów (lub uchybień związanych z ich przeprowadzaniem w pierwszej instancji) w ogóle się nie wypowiedział”. Brak takiej wypowiedzi nie oznacza więc, że otwiera to automatycznie drogę do stosowania art. 442§2 KPK w postępowaniu ponownym (por. R.Kmiecik, Głosa do uchwały SN z dnia 18 września 2001 r., I KZP 19/01, OSP 2002/5/66). Sąd ponownie rozpoznający sprawę po uchyleniu powinien mieć na uwadze owe zarzuty, jeżeli dotyczyły one właśnie **sposobu przeprowadzenia określonych dowodów** i rozważyć w związku z tym potrzebę ponownego ich bezpośredniego przeprowadzenia (zob. uchw. SN z dnia 18.09.2001 r., I KZP 19/01, OSNKW 2001/11-12/93).

W cytowanej uchwale SN wyraził pogląd, że w przepisie art. 442§2 chodzi w istocie o relację, jaka zachodzi między uchybieniami, których dopuścił się sąd pierwszej instancji, a dowodami przez sąd ten przeprowadzonymi. Według SN **dowody mogą mieć tylko wówczas wpływ na uchylenie orzeczenia w rozumieniu tego przepisu, jeśli sąd odwoławczy stwierdzi, że przeprowadzone zostały wadliwie w pierwszej instancji**. Innymi słowy, tylko wówczas można mówić o wpływie dowodów na uchylenie orzeczenia, gdy w związku z ich przeprowadzeniem sąd pierwszej instancji dopuścił się uchybień, których stwierdzenie prowadzi do uchylenia tego orzeczenia. Ponadto, treść orzeczenia sądu odwoławczego o uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania pozwala odczytać stanowisko tego sądu co do tego, które uchybienia, **polegające na wadliwym przeprowadzeniu dowodu**, miały wpływ na uchylenie orzeczenia. Pozostałe dowody, choćby nie wskazane expressis verbis w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego, mogą być uznane za takie, które nie miały wpływu na uchylenie orzeczenia.

Nie ulega więc wątpliwości, że upoważnienie sądu pierwszej instancji do „poprzestania na ujawnieniu dowodów” (art. 442§2) dotyczy nie tylko dowodów wyraźnie uznanych („wskazanych”) w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego za „niemające wpływu na uchylenie wyroku”, ale dotyczy również innych dowodów, które nie zostały wyraźnie wskazane. Upoważnienie udzielone sądowi a quo nie dotyczy jedynie tych dowodów, które sąd odwoławczy uznał „za mające wpływ na uchylenie wyroku” (por. R.Kmiecik, Głosa do uchwały SN z dnia 18 września 2001 r., I KZP 19/01, OSP 2002/5/66).

W końcu należy zważyć, że skoro istota unormowania zawartego w §2 art. 442 dotyczy odstąpienia od bezpośredniego przeprowadzenia dowodów, w razie zastosowania tego przepisu, sposób ujawnienia tych dowodów nie ma już znaczenia. Dlatego też nie ma przeszkód, aby sąd pierwszej instancji zastosował art. 394§2 KPK przy spełnieniu

wskazanych tam warunków. Przewidziany w art. 442§2 KPK najbardziej odformalizowany sposób przeprowadzenia dowodu nie polega więc na „odczytaniu” protokołów i innych dowodów, lecz na ich „ujawnieniu bez odczytania”, podobnie jak w sytuacji przewidzianej w art. 343§1 w zw. z art. 394§1 KPK (por. R.Kmieciak, Glosa do uchwały SN z dnia 18 września 2001 r., I KZP 19/01, OSP 2002/5/66).

Kwestią oczywistą jest zaś, że skorzystanie z instytucji uregulowanej w art. 442§2 KPK nie zwalnia od kompleksowej, wnikliwej oceny tych dowodów, w oparciu o reguły prawidłowego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego (por. wyr. SN z dnia 23.04.2013 r., WA 8/13, LEX nr 1308183).

Mając na względzie powyższe uwagi zważyć więc należy, że SN w wyroku z dnia 5 lipca 2012 r., V KK 57/12, którym uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2011 r., II AKa, a także wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 26 lutego 201 r., III K 11/06 wyraził zalecenie, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Okręgowy w Opolu nie uczestniczył żaden z sędziów orzekających także w procesach oskarżonych, których sprawy na początku postępowania w jego stadium sądowym wyłączono do odrębnego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd powinien zaś rozpoznać sprawę w zakresie i sposób określony w art. 442§1 i 2 KPK. Sąd Najwyższy nie zakwestionował więc sposobu przeprowadzenia dowodów, które leżały u podstaw wyroku, który uległ uchyleniu. W takim układzie, sąd a quo ponownie rozpoznając sprawę nie uchybił przepisowi art. 442§1 i 2 KPK, co sprawia, że wskazany wyżej zarzut apelacyjny nie jest trafny.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 210 KPK w zw. z art. 385§1 KPK poprzez odczytanie w całości aktu oskarżenia. Według apelacji, oskarżyciel publiczny odczytał w całości zarzuty z aktu oskarżenia uwzględniając kwalifikację prawną z art. 299§1 i 5 KK oraz to, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej. Podnosi się również, że sąd a quo powinien pouczyć strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów poprzez wyeliminowanie art. 299§1 i 5 KK. Stwierdzić należy więc, że prawdopodobnie przez nieuwagę w zarzucie apelacyjnym wskazano przepis art. 210 KPK, który reguluje czynność dowodową oględzin i w sprawie nie miał zastosowania. Poza tym należy zważyć, że Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2011 r. w stosunku do T. L. (1) i K. S. (1) w zakresie, w jakim ten sąd utrzymał wobec tych oskarżonych wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 26 lutego 2010 r., w tym, co do rozstrzygnięć modyfikujących to skazanie, a na podstawie art. 435 KPK wyroki obu sądów odnośnie do oskarżonych A. G. (1), B. K. (1), M. M. (1), P. R. (1), M. L. (1), L. Ł. (1) i A. R..

Przechodząc do omówienia zarzutów z drugiej grupy. Niezasadny okazał się zarzut obrazy przepisu art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS poprzez nieuwzględnienie przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonym K. S. i T. L. w punkcie I części rozstrzygającej. Zważyć wszak należy, że przedawnienie w prawie karnym skarbowym zostało oddzielenie uregulowane w odniesieniu do przestępstw skarbowych (art. 44 KKS) i wykroczeń skarbowych (art. 51 KKS), przy czym każdy z tych przepisów oddzielnie reguluje przedawnienie karalności i przedawnienie wykonania kary. Skutki prawne wystąpienia obu rodzajów przedawnienia są identyczne, jak w powszechnym prawie karnym. Tożsama jest też zasada konstrukcyjna obu instytucji.

W odniesieniu do przestępstw skarbowych art. 44§1 KKS określa dwa podstawowe terminy przedawnienia karalności: 5 letni, gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lata oraz termin 10 letni, gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. Przesłanką ustalenia przedawnienia karalności jest ustawowe zagrożenie karą (por. post. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 września 2012 r., II AKz 368/12). Nie ma przy tym znaczenia, że początkowo czyn był kwalifikowany z innego przepisu ustawy karnej. Dla określenia długości terminu przedawnienia karalności znaczenie ma bowiem nie to, jakie przestępstwo sprawcy zarzucono, lecz jakie w rzeczywistości popełnił (por. post. SN z 10.09.2008 r., V KK 62/08, BPK 2008, Nr 11, poz. 1.2.23; post. SN z 11.09.2002 r., V KKN 94/01, Legalis; post. SN z 26.01.2005 r., II KK 231/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 203). Termin przedawnienia biegnie od czasu popełnienia przestępstwa, którym stosownie do art. 2§1 KKS jest czas zachowania się sprawcy, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Podstawowy moment określenia początkowego terminu

biegu przedawnienia karalności przestępstw skarbowych jest więc w prawie karnym skarbowym tożsamy, jak w powszechnym prawie karnym.

T. L. (1) i K. S. (1) w punkcie I zaskarżonego wyroku sąd a quo przypisał popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 62§2 KKS i art. 76§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS, popełnionego w okresie od 23 maja 2001 r. do stycznia 2003 r. W pierwotnej wersji Kodeksu Karnego Skarbowego przestępstwo z art. 62§2 zagrożone było karą grzywny do 240 stawek dziennych, a przestępstwo z art. 76§1 karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Stosownie do art. 44§1 KKS przedawnienie karalności wymienionych przestępstw skarbowych wynosi więc 5 lat.

Zważyć jednak należy, że w przepisie art. 44§5 KKS uregulowana została instytucja przerwy biegu przedawnienia karalności. Stosownie do tego przepisu, jeżeli przed upływem podstawowego okresu przedawnienia karalności wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy (co w niniejszej sprawie nie jest kwestionowane), karalność przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Skutkiem tego jest wydłużenie terminu przedawnienia karalności o 5 lat. Trafnie więc sąd pierwszej instancji wskazał, że termin przedawnienia przestępstwa skarbowego przypisanego wymienionym oskarżonym w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku upłynął w styczniu 2013 r. Patrząc przez pryzmat jedynie wymienionych przepisów zarzut apelacji okazałby się zasadny. Skarżący traci jednak z pola widzenia uregulowanie z art. 44§6 KKS, stosownie do którego, w razie uchylecia prawomocnego orzeczenia przedawnienie biegnie od dnia wydania orzeczenia w tym przedmiocie, chyba że karalność przestępstwa skarbowego już ustała. Cytowany przepis przewiduje specyficzną dla prawa karnego skarbowego instytucję odnowy biegu terminu przedawnienia karalności, gdyż w razie uchylecia prawomocnego orzeczenia, co może nastąpić w drodze kasacji lub wznowienia postępowania, termin przedawnienia karalności biegnie na nowo, chyba że karalność przestępstwa skarbowego już ustała. W takim wypadku, początkowym terminem biegu przedawnienia jest dzień wydania wskazanego wyżej orzeczenia. W wypadku określonym w art. 44§6 KKS od dnia wydania orzeczenia uchylającego „biegnie przedawnienie”, tzn. biegnie termin, o jakim mowa w art. 44§1 KKS, liczony jednak od daty wydania tego orzeczenia, a nie od popełnienia czynu, ale z uwzględnieniem zasad liczenia go wynikających m.in. z art. 44§3 i 4 KKS. Nie ma przy tym znaczenia, czy nastąpiło już przedawnienie należności, o jakim mowa w art. 44§2 KKS, gdyż to miało znaczenie jedynie dla pierwotnego wszczęcia procesu.

Istotne jest więc, że w dniu 5 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2011 r. oraz wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 26 lutego 2010 r. i sprawę przekazał temu sądowi do ponownego rozpoznania. Orzeczenie Sądu Najwyższego zapadło przed upływem przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonym L. i S. w punkcie I zaskarżonego wyroku. Zatem termin przedawnienia karalności wymienionego przestępstwa zaczął biec od nowa i nie upłynął w dacie wydania zaskarżonego wyroku, ani w dacie wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, a więc odpowiednio w dniu 16 czerwca 2014 r. i 4 lutego 2015 r. Nie może więc budzić wątpliwości, że przedawnienie karalności wskazanego przestępstwa skarbowego nie nastąpiło. Tym samym zarzut apelacyjny jest nietrafny.

W związku z omawianym zarzutem, jako niemające znaczenia dla zaskarżonego wyroku traktować należy twierdzenia o przedawnieniu należności podatkowej K. P. (1), a przez to przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego. Apelujący nie zauważa, że K. S. i T. L. przypisano przestępstwo z art. 62§2 KKS i art. 76§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS polegające na wprowadzeniu w błąd właściwego organu podatkowego przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym i narażeniu go na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej. Wymienionym oskarżonym nie przypisano zaś przestępstwa skarbowego znamiennego skutkiem w postaci narażenia podatku na uszczuplenie. Kwestia ewentualnego przedawnienia zobowiązania podatkowego nie ma więc znaczenia dla przypisania tym oskarżonym przestępstwa z art. 62§2 KKS i art. 76§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS.

Niezasadny okazał się kolejny zarzut dotyczący obrazu przepisu art. 399§1 KPK poprzez nieuprzedzenie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu na występki skarbowe z art. 6§2 KKS. Przede wszystkim należy stwierdzić, że w apelacji w żaden sposób nie wskazano, jakie znaczenie dla zaskarżonego orzeczenia miało wymienione uchybienie. Stosownie zaś do art. 438 pkt 2 KPK, uchybienie przepisom procesowym tylko wtedy może stanowić

podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdy miało wpływ na jego treść. Wobec tego, że wymieniona przesłanka nie została wykazana w apelacji, ww. zarzut ocenić należy jako niezasadny.

Niezasadne okazały się wszystkie kolejne zarzuty obrazy przepisów postępowania podniesione w apelacji wywiedzionej przez adw. S. W., polegające na:

1. niezastosowaniu przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wniosku o ściganie pochodzącego od współników s.c. (...), tj. A. N. (2) i B. N.,
2. niezastosowaniu przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i zaniechanie umorzenia postępowania o występki karnoskarbowy,
3. dowolnej ocenie materiału dowodowego i uznanie oskarżonych za winnych „na podstawie wyroku skazującego co do współsprawcy (A. N.) zapadłego w trybie art. 387 KPK,
4. dowolnej ocenie materiału dowodowego i uznanie oskarżonych za winnych „na podstawie wyroku skazującego co do współsprawcy (Z. C.) zapadłego w trybie art. 387 KPK oraz pominięcie, że oskarżeni P. R., A. G. i K. P. zostali uznani za winnych odnośnie do wystawionych faktur reklamowych na rzecz spółki (...) przez Sąd rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 29.06.2010 r., VII Ks 5/08,
5. dowolnej ocenie materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, gdy analiza materiału dowodowego wskazuje, że K. S. (1) nie miał nic wspólnego ze sp. B., a pozostali oskarżeni nie wyczerpali znamion typu czynu z art. 284§2 KK,
6. niezastosowaniu przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK (brak wniosku o ściganie pochodzącego od współników s.c. (...),
7. niezastosowaniu przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS i zaniechanie umorzenia postępowania o występki karnoskarbowy,
8. dowolnej ocenie materiału dowodowego i uznanie oskarżonych za winnych „na podstawie wyroku skazującego co do współsprawcy (P. K.) zapadłego w trybie art. 387 KPK,
9. dowolnej ocenie dokumentów złożonych przez K. S. (1), z których wynika, że w zamian za udzielenie przez B. K. pożyczki otrzymał on równowartość w akcjach s.a. (...) i na tej podstawie brał udział m.in. w Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy S.A. (...), co nie byłoby możliwe, gdyby nie posiadał tych akcji.

Co do pierwszych dwóch zarzutów odnoszących się do rozstrzygnięć zawartych w punktach 4 i 17 zaskarżonego wyroku, w uzasadnieniu apelacji wskazuje się, że „aktualne pozostaje stanowisko zawarte w apelacji z dnia 4.01.2011 r. Z wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego przez A. N. w dniu 17.11.2004 r. jednoznacznie wynika, że reklamy spółek (...) s.c. i (...) sp. z o.o. miały miejsce, a ich koszty nie były wygórowane, jak stara się to wykazać sąd I instancji. Nadto z wyjaśnień tych wynika, że T. L. z tymi spółkami oraz z A. N. nic nie łączyło. Reklamy tych firm, tak jak firm: (...), (...), (...) ukazywały się w tygodnikach reklamowych, a ich koszty niewiele się różniły. Trudno więc mówić, aby w tym wypadku doszło do popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa”. Oceniając wymienione zarzuty przede wszystkim należy stwierdzić, że w uzasadnieniu apelacji brak jest jakiegokolwiek odniesienia do obrazy przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 10 KPK. Zważyć więc należy, że w punkcie 4 części rozstrzygającej K. S. (1) i T. L. (1) przypisane zostało przestępstwo z art. 271§1 i 3 KK w zw. z art. 65 KK i art. 12 KK. Tożsame przestępstwo zostało przypisane A. G. (1) w punkcie 17 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Nie budzi cienia wątpliwości, że wymienione przestępstwo ścigane jest z oskarżenia publicznego, a zatem dla wszczęcia postępowania karnego i jego kontynuowania nie jest wymagany jakikolwiek wniosek pochodzący od osoby uprawnionej, o którym mowa w art. 12§1 KPK. Tym samym postawiony zarzut jest oczywiście bezzasadny, podobnie jak zarzut z punktu 6 dotyczący braku wniosku o ściganie pochodzącego od współników sp. (...).

Tak samo należy ocenić zarzut obrazy przepisów art. 414§1 KPK w zw. z art. 17§1 pkt 6 KPK w zw. z art. 44§2 KKS, wskazany wyżej w punkcie 7, odnoszący się do rozstrzygnięć zawartych w punktach 4 i 17 zaskarżonego wyroku. Jeszcze raz należy stwierdzić, że w punkcie 4 części rozstrzygającej K. S. (1) i T. L. (1), a w punkcie 17 A. G. (1) przypisane zostały przestępstwa z art. 271§1 i 3 KK w zw. z art. 65 KK i art. 12 KK, popełnione w okresie od 30 stycznia do 10 września 2001 r. Twierdzenie, że wymienione przestępstwa w chwili orzekania uległy już przedawnieniu nie znajduje uzasadnienia. Stosownie do art. 101§1 pkt 2a KK, okres przedawnienia karalności występku zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat (czyn z art. 271§3 KK) wynosi 15 lat, a okres przedawnienia karalności występku zagrożonego karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata (czyn z art. 271§1 KK) wynosi 10 lat. Jeżeli zaś w okresie biegu przedawnienia wszczęto postępowanie przeciwko osobie (co miało miejsce w niniejszej sprawie), karalność ww. przestępstw ustaje z upływem 10 lat od zakończenia okresu przedawnienia (art. 102 KK). W tym stanie rzeczy, nie upłynął okres przedawnienia ww. występków.

Co do zarzutu dowolnej oceny materiału dowodowego i uznania oskarżonych za winnych „na podstawie wyroku skazującego co do współsprawcy (A. N. (2)) zapadłego w trybie art. 387 KPK, odnoszącego się do rozstrzygnięć zawartych w punktach 5 i 18 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, że apelujący podstawę tego zarzutu sytuje w wyjaśnieniach A. N. (2) złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 17.11.2004 r. Tymczasem sąd pierwszej instancji ustalając fakty relewantne dla przypisania oskarżonym S., L. i G. ww. przestępstw oparł się m.in. na zeznaniach A. N. (2) złożonych przed sądem (k. 5853-5854; 5855-5856, 10224-10230). W apelacji, poza stwierdzeniem, że A. N. (2) w postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia, w których niektóre fakty przedstawił odmiennie niż w trakcie składania zeznań na rozprawie głównej, nie podano w jaki sposób sąd a quo uchybił przepisom art. 5§2, 7 i 410 KPK. Jeżeli sąd pierwszej instancji oceniając wyjaśnienia i zeznania A. N. (2), za wiarygodne uznał jego zeznania złożone na rozprawie głównej i na ich podstawie ustalił fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych S., L. i G., nie stanowi to podstawy do czynienia sądowi zarzutu dokonania dowolnej oceny dowodów. Niekwestionowaną wartością, na której opiera się polski proces karny jest wszak brak związania sądu regułami oceny dowodów. Zasada, podniesioną do rangi naczelnej jest swobodna ocena dowodów, uwzględniająca ustawowe kryteria wskazane w art. 7 KPK, a zatem ustalenie faktów na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W apelacji – poza głośnym, a tym samym arbitralnym i domyślnym stwierdzeniem, że ustalenia faktyczne sąd powinien czynić na podstawie wyjaśnień a nie zeznań A. N. (2) - nie przedstawiono zaś żadnych racjonalnych argumentów na potwierdzenie postawionego zarzutu.

Następne zarzuty obrazy przepisów postępowania wskazane w punktach 4, 5, 8 i 9 dotyczą dowolnej oceny materiału dowodowego. Pamiętać więc należy, że warunkiem koniecznym do uznania zarzutu apelacyjnego wadliwej oceny materiału dowodowego przez sąd pierwszej instancji, jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w zakresie stosowania wiedzy, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd a quo w ocenie dowodów. Tego wymogu omawiana apelacja nie spełniła, co szczególnie wyraźnie widać w treści zarzutów odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonym w punktach 9 i 22 oraz 11 i 32 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Zamiast przedstawienia uchybień sądu meriti w ocenie dowodów, w wymienionych zarzutach forsuje się subiektywną ocenę dowodów, oderwaną od oceny, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji. To sprawia, że wymienione zarzuty należy uznać za niezasadne.

Natomiast odnośnie do kwestii uznania oskarżonych za winnych „na podstawie wyroku skazującego co do współsprawcy (Z. C.) zapadłego w trybie art. 387 KPK oraz pominięcia, że oskarżeni P. R., A. G. i K. P. zostali uznani za winnych odnośnie do wystawionych faktur reklamowych na rzecz spółki (...) przez Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 29.06.2010 r., VII Ks 5/08, które odnoszą się do rozstrzygnięć zawartych w punktach 6 i 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, co następuje. W apelacji (s. 43-44), poza wskazaniem, że Z. C. (2) przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego wyjaśnił, że nie zna oskarżonych G., S. i L. oraz wskazanie na ww. wyrok, nie wykazano jakich uchybień w ocenie tych oraz ewentualnie innych dowodów dopuścił się Sąd Okręgowy w Opolu. Nie budzi zaś wątpliwości, że ustalając fakty relewantne dla przypisania ww. oskarżonym przestępstw opisanych w punktach 6 i 19 części rozstrzygającej, sąd a quo ocenił wyjaśnienia oraz

zeznania złożone przez Z. C. oraz wyrok Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 29.06.2010 r., VII Ks 5/08. Okoliczności wymienionych zdarzeń zostały opisane na s. 26 – 27 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z części motywacyjnej tego dokumentu wynika też, że Sąd Okręgowy w Opolu nie dał wiary wyjaśnieniom P.R., L. Ł. i A.R., gdyż są one sprzeczne z zeznaniami Z. C., K. P. i E. K.. Poza tym, sprowadzają się w istocie do zaprzeczenia zeznaniom Z. C. poprzez wskazanie, że złożył je wyłącznie z powodu konfliktu pomiędzy nim a ww. oskarżonymi. Natomiast Z. C. zeznał, że jako Prezes zarządu sp. (...) współdziałał z oskarżonymi L., S. i G. w zakresie oferowanych przez nich zawyżonych „faktur kosztowych” za usługi reklamowe, co było sposobem wyprowadzenia pieniędzy ze spółki i dzięki temu uzyskiwania dodatkowych środków. Ponadto, Z. C. opisał organizację i mechanizm wskazanego proceduru oraz stopień zaangażowania poszczególnych osób ze sp. (...). Okoliczności podane przez wymienionego świadka zostały potwierdzone przez K. P.. Oceniając zeznania Z. C. sąd a quo miał na uwadze konflikt łączący go z P. i A.R. i L. Ł., ale także to, że obciążał on przede wszystkim siebie. Dlatego zeznania Z. C. sąd uznał za wiarygodne, w przeciwieństwie do wyjaśnień P.R., A.R. i L. Ł., a także oskarżonych L., S. i G..

W kolejnym zarzucie wskazuje się, że sąd a quo nie ustalił kosztów reklam prasowych i radiowych w spółce (...) i pozostałych spółkach oraz podatków VAT 7 i CIT. Według apelacji, z materiału dowodowego nie wynika też, że oskarżony M. L. (1) przywłaszczył powierzone mu mienie oraz, aby w popełnieniu tego czynu brał udział K. S., co powinno doprowadzić do uniewinnienia tego oskarżonego. Brak jest także dowodu wskazującego na to, że kwoty wymienione w fakturach VAT wystawionych na sp. (...) były w całości zwracane oskarżonemu L., a tym samym, że przywłaszczył pieniądze w wysokości kwot wskazanych na fakturach. Wbrew tym twierdzeniom, sąd pierwszej instancji ustalił, że wystawione przez sp. (...) faktury VAT po dostarczeniu do sp. (...) i ich zaakceptowaniu przez oskarżonego L. lub R. S. były przekazywane do księgowości, która przelewała wykazaną na fakturze kwotę na rachunek sp. (...). Następnie A. G. (1) lub T. L. (1), po potrąceniu należnej im prowizji zwracali pozostałą kwotę pieniędzy oskarżonemu L.. Ustaleń tych sąd dokonał na podstawie zeznań M. S. oraz wyjaśnień M. L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których potwierdził fakt nabywania od spółek (...) zawyżonych faktur na usługi reklamowe i przyznał, że inicjatorem tego proceduru był T. L. (s. 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Prawidłowość tych ustaleń i przypisanie K. S. (1) przestępstwa udzielenia pomocy M. L. (1) w przywłaszczeniu pieniędzy sp. (...) popełnionego wspólnie i w porozumieniu z T. L. (1) i A. G. (1), nie budzi wątpliwości.

Nietrafne okazały się wszystkie zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, jedynymi dowodami, które sąd a quo uznał za wiarygodne nie były jedynie wyjaśnienia B. K. z postępowania przygotowawczego i zeznania K. P.. Dokonując ustaleń faktycznych sąd oparł się w całości na zeznaniach Z. C., K. P., L. Ś., A. J., P. B., J.S., S. R., S. P., E. K., U. S., D.B., A. S., S. J., G. F., D. W., K. C., J. K., J. M., R. F., Z. S.. Uwzględnione zostały też w części uznanej za wiarygodne wyjaśnienia K. S., T. L., B. K., M. M. i M. L. oraz zeznania A. S., A. N. i P. K.. Prawdą jest jedynie to, że za najistotniejsze dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych, sąd uznał wyjaśnienia B. K. (1) i M. L. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznania K. P. (1) i A. S. (1). W uzasadnieniu apelacji zabrakło zresztą jakichkolwiek rozważań związanych z zarzutem błędów w ustaleniach faktycznych sformułowanym odnośnie do wszystkich oskarżonych. Natomiast w zarzutach odnoszących się do kwestii szczegółowych w apelacji nie formułuje się zarzutu „błędów braku”, który polega na nieustaleniu określonego faktu, który wynika z dowodu ujawnionego na rozprawie, a jedynie „błąd dowolności”. Przypomnieć więc należy, że wymienione uchybienie dotyczy sytuacji, gdy sąd prawidłowo ujawnił dowody stanowiące podstawę orzeczenia oraz dokonał ich prawidłowej oceny. Tym samym, ustalając stan faktyczny, sąd wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione na rozprawie (art. 410 KPK) i prawidłowo je ocenił (art. 7 KPK). Natomiast w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, który nie wynika z dowodu powołanego na dane ustalenie, albo gdy z dowodu powołanego na dane ustalenie wynika określony fakt, ale został on w ustaleniach faktycznych zniekształcony (zob. D.Świecki <red.> Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2013, s. 417).

Stawiając zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, w apelacji forsuje się subiektywną ocenę dowodów, podkreślając, że z niektórych dowodów wynikają okoliczności odmienne od ustalonych przez sąd pierwszej instancji. Tymczasem, uznanie określonych dowodów za wiarygodne i dokonanie na ich podstawie ustaleń o faktach, nie stanowi

powodu do postawienia zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych, gdyż uznanie dowodu stanowiącego podstawę dokonanych ustaleń faktycznych za wiarygodny, stanowi realizację prawa do swobodnej oceny dowodów, przewidzianego w art. 7 KPK. Prawo karne procesowe opiera się bowiem na zasadzie swobodnej oceny dowodów, co oznacza, że nie obowiązuje zasada prymatu dowodów przeprowadzonych w postępowaniu sądowym przed przeprowadzonymi w postępowaniu przygotowawczym i na odwrót. Stanowczo podkreślił to Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 maja 1981 r., II KR 135/81, OSNPG 1982, z. 1 poz. 10) wyrażając pogląd, że „uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się zgodnie z art. 4§1 [obecnie] 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów, która nie daje podstaw do jakiegoś apriorycznego preferowania lub dyskwalifikacji jednych z nich na rzecz drugich, i to tylko dlatego, że uzyskano je na określonym etapie postępowania. Sąd ma prawo dać wiarę zarówno wyjaśnieniom złożonym w toku śledztwa – wbrew odrębnym twierdzeniom na rozprawie – jak też odwrotnie: może uznać za wiarygodne wyjaśnienia złożone na rozprawie, a odrzucić wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonywająco uzasadnił i byleby ocena tych dowodów była wszechstronna i wnikliwa, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami” (podobnie SN w wyr. z 8 IV 1974 r., I KR 453/73, OSNKW 1974, z.708, poz. 174; oraz wyr. z 11 VII 1977 r., V KR 92/77, OSNKW 1978, z.6, poz. 67, wyr. SN z 14 III 1978 r., III KR 5/78, OSNPG 1978, z. 11, poz. 127; wyr. SN III KR 35/79, OSNPG 1979, z.8, poz. 123; wyr. SN z 22 V 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 1984, z.11 poz. 101).

Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może zaś polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Apelujący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd, a rzekomo rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, ale powinien wykazać na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (zob. D.Świecki <red.> Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2013, s. 417 i cytowane tam orzecznictwo SN i sądów apelacyjnych). Wymienionych warunków apelacja jednak nie spełnia.

Zważyć więc należy, że z ustaleń sądu a quo dokonanych na podstawie wszystkich ujawnionych na rozprawie głównej i prawidłowo ocenionych dowodów wynika, że w zakresie tzw. „działalności reklamowej” oskarżeni S., L. i G. w ramach sp. (...) i (...) proponowali kontrahentom faktury VAT, w których wielokrotnie zaważali ceny za usługi rzekomo świadczone przez wymienione spółki. Mechanizm działania polegał na tym, że po przelaniu na rachunek bankowy tych spółek (należących do oskarżonego G.) należności za usługi reklamowe w zawyżonej wysokości wskazanej na fakturach, oskarżony G. wypłacał wymienione kwoty z rachunku bankowego i przekazywał je oskarżonym S. i L.. Ci zaś, po odjęciu należnej im prowizji w wysokości 15% wartości faktury oraz kwoty podatku VAT, pozostałą część zwracali kontrahentom biorącym udział w procederze (s. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W takie sposób oskarżeni współdziałali ze spółkami (...). Najwięcej „faktur kosztowych” wystawiono na sp. (...) i (...) z K., należące do oskarżonego B. K. (s. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Z powodów wyżej wskazanych, wymienionych ustaleń nie udało się zakwestionować.

Przechodząc do oceny zarzutów obrazu przepisów prawa materialnego. W tej grupie przedstawiono następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, przejawiającą się w zastosowaniu w stosunku do wymienionych oskarżonych środka karnego w postaci przepadku kwot po 381.460,50 zł, jako równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa na podstawie art. 45§2 KK, gdy oskarżeni K. S. i T. L. w punkcie I zaskarżonego wyroku zostali uznani winnymi przestępstwa skarbowego, a nie przestępstwa pospolitego z Kodeksu karnego (odnośnie do punktów 1, 42 i 43 wyroku),
2. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z art. 284§2 KK, gdy ewentualnie można mówić, że zachowanie oskarżonych można było uznać za pomocnictwo do działania na szkodę spółek (...) (odnośnie do punktów 3 i 16 wyroku),
3. obrazę przepisów prawa materialnego, przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzecniczej, takie zachowanie należy

kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS (odnośnie do punktów 4 i 17 wyroku),

4. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne zastosowanie do opisu czynu kwalifikacji z Kodeksu karnego, gdy w świetle powszechnie obowiązującej wykładni uchwały SN i utrwalonej linii orzecniczej, takie zachowanie należy kwalifikować z KKS, jako *lex specialis* i przyjęcie przez sąd kwalifikacji z art. 271 KK zamiast z art. 62§2 KKS (odnośnie do punktów 8 i 21 wyroku).

W tej grupie zarzutów trafny okazał się zarzut podniesiony w punkcie 1. Zasadnie wskazuje się, że podstawą prawną orzeczenia przepadku korzyści odniesionych przez oskarżonych S. i L. z popełnienia czynu przypisanego im w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku nie może być przepis art. 45§2 KK. Zważyć však należy, że wymienionym oskarżonym przypisane zostało przestępstwo skarbowe z art. 62§2 KKS i art. 76§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS w zw. z art. 37§1 pkt 2 KKS w zw. z art. 7§1 KKS w brzmieniu według Dz. U. z 1999 r., Nr 83, poz. 930. Przepis art. 33 KKS przyjmował do chwili zmiany ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. 2005.178.1479), że w razie skazania sprawcy w warunkach obostrzenia kary z art. 37§1 pkt 2 lub 5 (uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałego źródła dochodu lub działanie w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego) sąd mógł orzec przepadek korzyści majątkowych pochodzących choćby pośrednio z popełnienia przestępstwa skarbowego oraz, że stosuje się wówczas odpowiednio art. 31§4 (przedmioty objęte przypadkiem przechodzą na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia). Rozwiązanie to odpowiadało podobnej konstrukcji przyjętej w art. 45 KK, który w pierwotnej wersji stanowił, że w razie skazania sprawcy, o którym mowa w art. 65, sąd może orzec przepadek osiągniętych korzyści majątkowych pochodzących chociażby pośrednio z popełnienia przestępstwa.

Zatem, podstawę prawną orzeczenia przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa skarbowego powinien stanowić przepis art. 33§1 KKS w brzmieniu nadanym w pierwotnym tekście tej ustawy, opublikowanym w Dz. U. Nr 83, poz. 930. Stosownie do tego przepisu, rzeczony przepadek sąd mógł orzec w razie skazania sprawcy, o którym mowa w art. 37§1 pkt 2 lub 5 KKS, a zatem sprawcy, który z popełnienia przestępstwa skarbowego uczynił sobie stałe źródło dochodu lub działał w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego. Co prawda, Sąd Okręgowy w Opolu ustalił, że oskarżeni S. i L. nie działali w zorganizowanej grupie przestępczej. Ustalił natomiast, co w sprawie nie jest kwestionowane, że obaj oskarżeni z popełnienia przypisanego im przestępstwa skarbowego uczynili sobie stałe źródło dochodu. Wynika to z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego tym oskarżonym w punkcie 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz z uzasadnienia tego orzeczenia.

Tym samym, zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczonego przepadku korzyści majątkowej przyjąć zamiast przepisu art. 45§2 KK przepis art. 33§1 KKS w brzmieniu określonym w pierwotnym tekście Kodeksu karnego skarbowego.

Pozostałe zarzuty z omawianej grupy okazały się niezasadne. Odnośnie do przestępstw przypisanych oskarżonym S., L. G. w punktach 3 i 16 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w Opolu prawidłowo ustalił, że wyczerpywało ono znamiona udzielenia pomocy do sprzeniewierzenia środków pieniężnych spółek (...). Sąd ustalił bowiem, a te ustalenia jako prawidłowe uznaje sąd odwoławczy, że oskarżeni S., L. i G. zaproponowali B. K. (1) udział w procederze polegającym na tym, że A. G. w imieniu spółek (...) wystawiał faktury za usługi świadczone przez te spółki, w których zawyżał wartość usługi. Należność z tych faktur była przelewana przez B. K. (1) na rachunek bankowy ww. spółek, po czym A. G. pobierał z tego rachunku odpowiednie kwoty pieniędzy, które przekazywał K. S. lub T. L.. Ci, po potrąceniu uzgodnionej prowizji, resztę przekazywali gotówką B. K. (1). Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że zachowanie B. K. (1) polegało na zapłaceniu ze środków ww. spółek należności za usługi, które nie zostały wykonane bądź zostały wykonane w zakresie mniejszym niż wykazane na fakturach. Na rachunek spółek (...) przelewane były więc środki, których te spółki nie powinny otrzymać. Następnie, ww. środki pieniężne B. K. (1) otrzymywał z powrotem w gotówce. Trafnie więc sąd a quo ocenił, że wymienione zachowanie wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 284§2 KK, a zachowanie K. S. (1), T. L. (1) i A. G. (1) znamiona pomocnictwa do ww. przestępstwa.

Oczywiście nietrafna jest sugestia, że zachowanie B. K. (1) powinno być kwalifikowane jako działanie na szkodę spółki, a zatem przez pryzmat przepisu art. 585§1 KSH, a zachowanie oskarżonych S. i L., jako udzielenie pomocy do popełnienia tego przestępstwa. Co prawda, w tekście uchylonego już przepisu art. 585 KSH brak było klauzuli normatywnej wskazującej na konieczność istnienia związku między pełnioną przez sprawcę funkcją w spółce handlowej a jego zachowaniem polegającym na działaniu na jej szkodę, lecz wymóg taki akcentowano zarówno w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 kwietnia 1999 r. (I KZP 8/99, OSNKW 1999, z. 5-6, poz. 31) stwierdził, iż przez działania na szkodę spółki należy rozumieć takie czynności dokonane przez osoby wymienione w art. 585§1 KSH, „które zostały podjęte w granicach upoważnienia ustawowego lub wychodzące poza jego zakres, ale wynikające z ich roli w spółce i pozostające w związku z funkcjami pełnionymi w jej władzach”. Zatem, nie każde działanie lub zaniechanie podjęte przez osoby wymienione w omawianym przepisie na szkodę spółki handlowej mogło stanowić podstawę odpowiedzialności karnej z tego przepisu. Ponoszenie odpowiedzialności karnej za omawiane przestępstwo warunkowane było ustaleniem związku pomiędzy określonym zachowaniem, a pełnioną przez sprawcę funkcją. Trafnie wskazywano też, że „działanie na szkodę musi być powiązane z wykorzystaniem stwarzającej określony zakres uprawnień i obowiązków funkcji oraz wyznaczonej przepisami prawa roli, jaką sprawca takiego działania ma do spełnienia w strukturach spółki” (zob. L. Wilk, *Przestępstwo działania na szkodę spółki*, Prok. i Pr. 1998, nr 3, s. 74). Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej za rozważane przestępstwo konieczne było więc stwierdzenie, iż działanie na szkodę spółki było „efektem wykorzystywania przez sprawcę instrumentów, które uzyskał dzięki pełnieniu określonej funkcji lub roli w spółce” (zob. J. Giezek, P. Kardas, *Przepisy karne kodeksu spółek handlowych. Komentarz*, Kraków 2003, s. 118). Nie chodziło przy tym wyłącznie o czynności podejmowane w ramach przysługujących sprawcy kompetencji, lecz także o takie, które nie mieszczą się w ich zakresie, lecz są wykonywane jedynie przy wykorzystaniu sposobności wynikającej ze szczególnej pozycji zajmowanej przez sprawcę w spółce handlowej. Przywłaszczenie pieniędzy spółki nie należy zaś do kompetencji członka zarządu spółki handlowej. Dlatego takie zachowanie nie może być wartościowane przez pryzmat przepisu art. 585§1 KSH. Podobnie, nie będzie ponosił odpowiedzialności karnej na podstawie wymienionego przepisu członek zarządu spółki dokonujący na jej szkodę kradzieży z włamaniem (zob. K.J. K., M. P., *Odpowiedzialność karna spółek, wspólników i zarządów*, S. 1991, s. 149).

Odnosnie do przestępstw przypisanych oskarżonym w punktach 4 i 17 oraz 8 i 21 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w Opolu trafnie zakwalifikował je z art. 271§1 KK, a nie – jak sugeruje się w apelacji – z art. 62§2 KKS. Z bogatego orzecznictwa SN wynika, że wystawienie nierzetelnej faktury VAT tylko wtedy wypełnia znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62§2 KKS, gdy stanowi zamach na obowiązek podatkowy, np. poprzez uniknięcie lub zmniejszenie wymaganego podatku. Jeśli zaś zachowanie oskarżonego nie stanowi zamachu na obowiązek podatkowy, takie zachowanie nie może być wartościowane przez pryzmat przepisu art. 62§2 KKS, lecz art. 271§1 KK. W niniejszej sprawie w punktach 4 i 17 oraz 8 i 21 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oskarżonym nie zarzucono i nie przypisano przestępstw skarbowych stanowiących zamach na obrót podatkowy. Co więcej, sąd pierwszej instancji nie dokonał takich ustaleń faktycznych. Z ustaleń tych wynika bowiem, że faktury z nieprawdziwymi danymi wystawiane były w celu przywłaszczenia przez kontrahentów środków finansowych spółek, którymi zarządzali. W tych okolicznościach, zarzuty wskazane w punktach 3 i 4 w grupie zarzutów obraży przepisów prawa materialnego, uznać należy za niezasadne.

Nietrafne okazały się zarzuty przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonych P. R. (1) i A. R.. Sąd pierwszej instancji nie uchybił wskazanym w tej apelacji przepisom postępowania, a w konsekwencji, prawidłowo ustalił stan faktyczny relewantny dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej wymienionych oskarżonych. Wbrew tej apelacji sąd a quo prawidłowo ocenił zeznania Z. C. (2) i K. P. (1) oraz wyjaśnienia K. S. (1) w zakresie, w jakim odnoszą się do czynów zarzuconych P. R. (1) i A. R. oraz w stopniu wymaganym przez przepis art. 424§1 pkt 1 KPK odniósł się do zeznań Z. C. (2) w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W apelacji, podobnie jak w wyjaśnieniach małżonków R. pojawia się sugestia, że Z. C. złożył z zemsty zeznania niekorzystne dla tych oskarżonych. Okoliczność tę sąd pierwszej instancji miał oczywiście na uwadze przy ocenie zeznań Z. C.. Zważywszy jednak na to, że zeznania tego świadka korelują z zeznaniami K. P. i E. K. oraz dowodami z dokumentów, tj. faktur VAT, rachunków i przelewów bankowych, sąd meriti uznał je za wiarygodne. W konsekwencji, sąd nie dał wiary wyjaśnieniom P. i A. R., gdyż były one sprzeczne zarówno z

zeznaniami Z. C., K. P. i E. K., ale także ze wskazanymi dowodami z dokumentów. Opierając się zaś, m.in. na dowodzie z zeznań Z. C. sąd dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych.

Częściowo zasadna okazała się natomiast apelacja obrońcy oskarżonego B. K. (1). Trafne okazały się zarzuty sformułowane w punktach 3 i 4 tej apelacji, w których wskazano, że sąd wadliwie ocenił dowody w zakresie odnoszącym się do czynu z art. 56§1 KKS, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego przypisania temu oskarżonemu występku określonego w wymienionym przepisie KKS. Otóż, karalne zachowanie w typie czynu z art. 56§1 KKS polega na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy albo niedopełnieniu obowiązku zawiadomienia o zmianie danych przez podatnika, który składa organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Konstrukcja czynu zabronionego z art. 56 KKS związana jest ze szczególną instytucją prawa podatkowego określaną mianem samo obliczenia podatku przez podatnika (zob. P.Kardas, Komentarz do art. 56 KKS, SIP Lex 06/2015). Przepis art. 56§1 KKS określa karalne zachowanie jako narażenie na uszczuplenie podatku przez podanie nieprawdy w deklaracji lub oświadczeniu, zatajenie prawdy w tych dokumentach albo jako niedopełnienie obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem narażenie w ten sposób podatku na uszczuplenie. Tymczasem, oskarżając B. K. (1) o popełnienie przestępstwa z art. 56§1 KKS w zw. z art. 37§1 pkt 1, 2 i 5 KKS prokurator zarzucił mu, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), T. L. (1) i A. G. (1), wprowadził do dokumentacji spółek (...) „poświadczające nieprawdę” faktury VAT o łącznej wartości 2.883.405,94 zł, przez co zaniżył podstawę obliczenia zobowiązań podatkowych, czym spowodował uszczuplenie podatku dochodowego w wysokości nie mniejszej niż 644.734,14 zł, czyniąc z tego stałe źródło dochodu. W punkcie 28 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w Opolu uznał B. K. (1) winny opisanego wyżej czynu, tj. przestępstwa z art. 56§1 KKS w zw. z art. 37 pkt 1 KKS. Zważyć więc należy, że B. K. (1) nie oskarżono i w konsekwencji nie przypisano mu zachowania polegającego na złożeniu organowi podatkowemu lub innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklaracji lub oświadczenia, w których podał nieprawdę lub zataił prawdę albo niedopełnił obowiązku zawiadomienia o zmianie danych, przez co naraził podatek na uszczuplenie. Czyn, za który skazano tego oskarżonego polegał bowiem jedynie na „wprowadzeniu do dokumentacji spółek” fałszywych faktur, skutkiem czego było zniżenie podstawy obliczenia podatku dochodowego. Takie zachowanie nie wypełnia zaś znamienia strony przedmiotowej typu czynu z art. 56§1 KKS. Wymieniony przepis „wymaga” bowiem, aby podatnik nieprawdziwą deklarację lub oświadczenie złożył właściwemu organowi lub płatnikowi i przez to naraził podatek na uszczuplenie. Tym samym, zarzucony i przypisany wymienionemu oskarżonemu czyn, nie wypełnia ustawowych znamion typu czynu z art. 56§1 KKS. Natomiast opis czynu B. K. (1) przypisanego mu w punkcie 28 części rozstrzygającej wskazuje, że swoim zachowaniem wypełnił on znamiona występku z art. 61§1 KKS polegającego na nierzetelnym prowadzeniu księgi. Mając jednak na względzie, że czyn ten został popełniony w okresie od 28 lutego 2001 r. do 7 listopada 2003 r., uległ już przedawnieniu. Z tego względu postępowanie o wymieniony czyn należało umorzyć na podstawie art. 17§1 pkt 6 KPK.

Natomiast niezasadne okazały pozostałe zarzuty podniesione w omawianej apelacji. Nie ma racji skarżący twierdząc, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo ocenił dowody i w rezultacie błędnie ustalił, że B. K. (1) przywłaszczył sobie pieniądze oraz z popełnienia tego czynu uczynił stałe źródło dochodu, a w konsekwencji, że sąd błędnie zastosował przepis art. 284§2 KK. Sąd a quo ustalił, a sąd ad quem podziela te ustalenia, że B. K. (1) w dokumentacji księgowej spółek (...) ewidencjonował nierzetelne faktury VAT za usługi reklamowe, karty telefoniczne i telefony komórkowe, mając świadomość ich fałszywości. Pomimo to, należność z tych faktur przelewał na rzecz spółek, od których pochodziły faktury. Środki przelane przez B. K. (1) były następnie wypłacane z rachunku bankowego tych spółek i zwracane mu gotówką. Trafnie więc ustalił sąd meriti, że takie postępowanie stanowiło „wyprowadzenie” pieniędzy ze spółek (...), a następnie ich przywłaszczenie przez B. K. (1). Środki, które wymieniony oskarżony otrzymał z powrotem od oskarżonych S. i L. nie zostały przez niego wpłacone na rachunek wymienionych spółek, lecz zatrzymane jako własne, bez żadnego ku temu tytułu.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.